

Laura Frunză

Nu-i ușor să fugi de fericire

CU NOUĂ ANI ÎN URMĂ

În timp ce urca treptele în întuneric, spre un loc care să fie cât mai departe de aglomerația de pe puntea principală, Ileana se întreba ce naiba fusese în capul ei să se îmbarce de Revelion într-o croazieră pe Dunăre spre Belgrad. Nu putuse și ea să aleagă o croazieră în Turcia, de exemplu, unde era mai cald? Își strânse haina mai tare în jurul ei. Nici nu ieșise bine pe punte, că mâna îi și înghețase pe sticla de șampanie.

Era un frig crunt. Cu toate astea, toți cei optzeci de pasageri ai navei de croazieră *MS Diana* erau pe puntea principală. Mai erau douăzeci de minute până la miezul nopții și nimeni nu voia să piardă focul de artificii promis de organizatori care urma să marcheze trecerea în noul an.

Bine, bine, bombăni ea în gând. Ai venit pentru el, nu pentru croazieră.

Coordonatorul de evenimente al navei păruse persoana potrivită cu care să-și petreacă Revelionul, mai ales că o invitase la bord fără să plătească niciun cent din cei cinci sute de euro cât costa toată povestea, dar el era momentan prins cu îndatoririle de serviciu, așa că în clipa aceea era afară cu toți ceilalți, asigurându-se că totul se

sincroniza perfect pentru marele moment de la miezul nopții.

Acostaseră la Belgrad în ziua aceea și Ileana avusese o zi plină cu aparatul de fotografiat în mână. Spre deosebire de restul Europei, unde târgurile de Crăciun se închisese deja de câteva zile, cel din Belgrad fusese gălăgios, colorat și aglomerat, exact așa cum îi plăcea ei. Umpluse cardul de memorie cu fotografii și se bucurase de fulgiiala mărunță care începuse chiar când ajunseseră în oraș și care transformase orice cadru surprins într-un tablou feeric. Apoi băuse cam mult din vinul servit la masa de prânz, așa că nu doar că era amețită puțin, dar o durea și capul și era obosită. S-ar fi culcat, dar era Revelionul, ultima zi din anul în care împlinise treizeci de ani, și voia să stea acolo, pe punte, să arate zilelor care treceau că e aceeași Ileana, puternică, stăpână pe sine, curajoasă. Femeia care nu are nevoie de nimeni altcineva. Cea peste care trec anii fără să lase urme și nici dorințe neîmplinite.

Pe dracu, se dojeni ea singură. Stai aici să-ți înghețe fundul ca să ce? Ca să vezi cum mai trece un an și urcușul pe culmea vieții începe să te facă să gâfâi? Cât crezi c-o să urci? Până la patruzeci maximum? După aia, te duci la vale, fetițo, ca toți ceilalți. Să nu crezi c-o să scapi. Cât o să mai poți fugi?

Ultima întrebare o rostise cu voce tare, fără să-și dea seama, și rămase surprinsă când se întoarse cineva spre ea și întrebă:

— Poftim?

Nu-l remarcase pe bărbatul îmbrăcat în palton negru, care stătea sprijinit cu coatele de balustradă. Se pare că nu era singura care căuta solitudinea atât de aproape de miezul nopții.

— Ați spus ceva? repetă bărbatul, și Ileana aproape că icni de surprindere când îl recunosc.

Anii fuseseră blânzi cu el. Nu-l îmbătrâniseră deloc, doar îl maturizaseră în felul acela frumos în care se maturizează unii bărbați. Părul blond-închis era o idee mai scurt decât îl purtase pe vremuri, dar în jurul ochilor albaștri nu se vedea niciun rid.

— Bogdan? întrebă Ileana, nevenindu-i să creadă că era chiar el, fostul ei coleg de clasă din liceu.

Bărbatul se încruntă, surprins, apoi se apropie de ea. O recunosc imediat.

— Ileana?

Ileana zâmbi și dădu din cap, apoi se repezi la el, un pic prea iute, îl îmbrățișă și-l pupă pe amândoi obraji, ca și cum ar fi fost doi prieteni vechi care se reîntâlneau pe stradă. Dar nu erau — nu fuseseră niciodată prieteni. Simpli colegi, care chiuliseră uneori de la aceeași oră sau care făcuseră, în echipă, același referat. O vizită la muzeu în care rămăseseră amândoi pierduți în fața aceluiași tablou. Ileana își amintea și acum tematica tabloului, chiar dacă nu mai știa exact ce pictură era sau cine o pictase. Reprezenta o familie. Ileana îl privise lung, întrebându-se dacă, așa cum spunea Tolstoi, fiecare familie era nefericită în felul ei. Concluzionase atunci că nu. Colegii ei sigur aveau familii fericite.

Îl privi mai atent, acum, că era aproape de ea. Poate nu avea riduri și nici fire albe, dar în ochi îi lucea stins tristețea. Avea un aer straniu, de animal înfometat, care o debusolă. Recunosc senzația. O nefericire profundă care izvora din lipsa unor nevoi emoționale îndeplinite. Deodată, Ileana simți un imbold puternic de a se întoarce și de a pleca de acolo. Cu siguranță că Bogdan

nu avea nevoie de compania ei, de aia era acolo singur, la câteva minute distanță de cumpăna dintre ani. Sigur nu voia ca cineva să-l vadă așa, nefericit. Și dacă — se întrebă cu groază Ileana — și el putea vedea același lucru în ochii ei? Dacă vedea că și ea era nefericită?

Nu se așteptase ca un lucru atât de banal, Revelionul — Revelionul la treizeci de ani — s-o azvârle temporar de pe traiectoria ei ascendentă, dar iată că se întâmplase. De asta se și afla acolo, pe nava aia de croazieră stupidă, plină de cupluri, care acum așteptau în frig, unul lângă altul, să bată gongul care anunța trecerea în noul an. Fugise și se ascunsese cu sticla de șampanie, sperând că n-o s-o găsească nimeni, sperând să-și alunge nefericirea și frustrarea singură, în unicul mod în care putea, din momentul în care îi secaseră lacrimile: cu sticla de băutură în mână.

Alesese pentru ocazia asta un vin spumant scump, care îi atrăsese atenția în crama pe care o vizitaseră cu două zile în urmă, în Rajac. Dar uite că o găsisese cineva care se simțea fix ca ea, în ciuda verighetei pe care Ileana i-o zărise pe deget. Și Bogdan era nefericit, iar Ileana se convinsese astfel încă o dată că verigheta nu era vreun garant al fericirii perpetue, ba dimpotrivă.

— Ce faci aici? se întrebară reciproc în același timp și Ileana râse, la fel și Bogdan, dar râsul nu li se reflectă niciunuia în ochi.

Ileana ridică sticla de șampanie.

— Am dat o căruță de bani pe sticla asta și m-am gândit că nu vreau s-o împart cu nimeni, glumi ea, așa cum făcea întotdeauna. Dar acum că ești tu aici, ce zici, s-o bem împreună?

Îi întinse sticla.

— Faci tu onorurile?

El păru să ezite, dar întinse mâna după sticlă. Îi desfăcu staniolul, apoi răsuci cu grijă sârmulița care ținea dopul. Împinse dopul de plută cu degetul mare și acesta sări cu un pocnet surd, iar băutura țâșni înspumată. Ileana puse gura pe buza sticlei și sorbi spuma, râzând.

— Să n-o lăsăm să se irosească, îl tachină ea.

Fără să vrea, atinse cu buzele mâna lui Bogdan, care încă ținea degetele în jurul sticlei. El sări ca ars și făcu un pas în spate, iar băutura i se vărsă peste mână.

— Scuze, scuze, spuse el, părând dintr-odată confuz și speriat.

Ileana flutură din mână.

— Nu face nimic.

Îi luă sticla și bău o gură din șampania rece. Bulele o gâdilară pe limbă și simți, la propriu, cum alcoolul i se urcă direct la cap.

— Deci, ce faci aici, totuși? Și cum de nu te-am văzut până acum, că sunt de trei zile pe vapor?

— Aici, pe navă, sau aici, singur, când toată lumea așteaptă Revelionul pe puntea principală?

— Aici, singur.

Îi întinse sticla și el o privi lung, iar Ileana își dădu ochii peste cap. În cele din urmă, el acceptă sticla și luă o înghițitură mare de băătură.

— De ce nu ești acolo cu toată lumea? Cu... nevastă-ta? întrebă ea, arătând spre verighetă.

Bogdan rămase tăcut o clipă, ca și cum s-ar fi gândit ce să răspundă. Apoi păru să se hotărăască.

— Nevastă-mea, răspunse el folosind același cuvânt și arătând spre verighetă, tocmai mi-a cerut să divorțăm.

Mai luă o înghițitură din șampanie, apoi adăugă:

— Într-o croazieră în care, chipurile, veniserăm ca să reparăm lucrurile.

Rosti totul pe un ton amar, gâduit, de parcă nu se convinsese nici el că așa stăteau lucrurile.

— Nasol. Aveți copii?

— Avem, da. O fată.

— Atunci nu divorța, orice-ar fi, îi spuse ea, pe un ton surprinzător de pătimăș.

El o privi surprins, cu o cută adâncă între sprâncene. Ileana își continuă pledoaria.

— Copiii ies mereu cei mai afectați din toată povestea asta. Voi o să vă certați și o să vă împărțiți lucrurile, casa, timpul, copilul. Și ea, fata, o să sufere cel mai tare, pentru că o să preia din suferința voastră, din frustrările și din nervii voștri. Nu divorța. Fă orice trebuie să faci, dar rămâi cu nevasta ta. Umilește-te, schimbă-te, cere-i iertare pentru chestii pe care nu le-ai făcut, orice e nevoie. Promite-i orice îți cere.

— Pari să știi multe despre asta, comentă el sec.

— Nu chiar. Nu sunt divorțată, nici n-am copii. Dar... crede-mă, copilul suferă cel mai tare.

Vocea i se frânse când rosti ultima propoziție. Luă sticla de șampanie și mai bău din ea. I-o dădu înapoi și el făcu același lucru.

— Dar tu, Ileana? Cum e viața ta? N-am mai auzit nimic de tine după liceu. Faci ce voiai să faci la nouăsprezece ani?

— Cam așa ceva, da.

— Și ești fericită?

— Sunt aici, singură, în noaptea de Revelion, cu o sticlă de șampanie în mână. Tu ce crezi?

O ploaie de artificii explodă pe cerul nopții, apoi alta și alta. Se auzi rumoare. Clinchet de pahare. Muzică. Ileana se uită la ceas. Era douăsprezece fix.

— Ca să vezi, zise ea. Am intrat deja în noul an.

Se întoarse spre el și zâmbi.

— La mulți ani! îi ură ea. Să ai un an nou plin de surprize plăcute și să nu mai faci Revelionul singur niciodată!

— La mulți ani, Ileana! N-am fost singur nici acum, îi șopti el.

Se aplecă s-o sărute pe obraz, dar în ultimul moment amândoi întoarseră capul — dacă intenționat sau din greșeală, nu aveau să știe niciodată — și își atinseră fuggitiv buzele.

Bogdan simți șampania pulsându-i prin vene. Un curaj și o nebunie pe care nu le mai simțise niciodată îl cuprinseseră brusc și își apăsă buzele și mai tare pe ale ei. Ileana scoase un geamăt excitat și se lipi de el. În clipa în care corpurile li se atinseră, un curent o străbătu din cap până în picioare și realizează că nu se mai simțise niciodată atât de apropiată de o altă ființă umană, că o cuprinde o foame enormă după el, după apropierea, după atingerea, după trupul și sufletul lui.

Simți brusc cum i se cască un gol în piept și cum o gaură neagră, formată dintr-o dorință fără cuvinte, o tânjire pe care nici măcar nu știa că o are, o trage undeva într-o zonă necartografiată a sufletului, un loc tainic unde stăteau la pândă, gata s-o ia cu asalt, sentimente și emoții pe care le înăbușise ani întregi.

Se desprinse brusc de el, îl privi în ochi o clipă, apoi fugi, lăsându-l în urmă, cu sticla de șampanie în mână. Fuga era lucrul la care Ileana se pricepea cel mai bine.

IUNIE

Atmosfera era înăbușitoare și afară. Ileana ieși pe ușă aproape împleticindu-se, disperată după o gură de aer proaspăt. Înăuntrul clubului, întunericul, zgomotul și căldura creau o atmosferă aproape claustrofobică. Nu mai făcea față conversațiilor țipate peste cacofonia muzicii care urla din difuzoare și nici măcar alcoolul nu mai reușea să-i îmbunătățească dispoziția. Încă nu putea să-și ofere singură o explicație pentru faptul că se prezentase la reuniunea de douăzeci de ani de la terminarea liceului. Până în ultimul moment nu fusese sigură că își va face apariția, deși confirmase și plătitese și taxa de participare. Dacă se gândea bine, meritase să vină doar ca să le vadă fețele șocate când se ridicase în picioare la apelul dirigintelui și povestise câteva amintiri din perioada liceului.

Ileana trase aer în piept și simți cum i se încing plămâni. Era al naibii de cald, deși era abia începutul lunii iunie. Făcu câțiva pași pe alee, indecisă dacă s-o ia pe jos spre hotel sau să cheme un taxi. La capătul aleii, în umbră, Bogdan părea și el nehotărât dacă să mai rămână sau să plece.

Ileana își aduse aminte ce impact avusese Bogdan asupra ei, când îl revăzuse după douăzeci de ani. Nu, după nouă ani. Deși, în mintea ei, noaptea aceea de pe vasul de croazieră era ca și cum n-ar fi fost. Fusesse prima ei pasiune adolescentină, încă de când băiatul intrase pe ușă, în clasa a noua. Dar lucrurile nu depășiseră niciodată stadiul unei simple relații colegiale, iar după ce legătura ei cu Pavel evoluase în altă direcție, nu-și mai bătuse capul cu băieții de vârsta ei. Cu toate acestea, când îl revăzuse, ochii lui albaștri îi făcuseră pielea de găină, și nu atât ochii, cât privirea din ei. O recunoștea. Dacă ar fi existat vreo scală a nefericirii, Bogdan ar fi fost undeva în vârful ei, dincolo de ultima liniuță de gradație, într-o zonă care nu putea fi măsurată. Și nici măcar nu era sigură că statutul recent de văduv îl făcea pe Bogdan atât de nefericit, pentru că învățase de-a lungul timpului să citească destul de bine oamenii și ceea ce-i transmitea privirea lui era ceva mai mult de atât. Ochii lui erau ca două minereuri de nefericire, clădite în timp de sedimentarea unor evenimente mai mici sau mai mari care își lăsaseră amprenta asupra lui. De la momentul în care se întâlniseră pe vaporul de croazieră, nefericirea lui se adâncise, îi săpase maxilarul în piatră și-i lăsase riduri fine în jurul ochilor.

Ileana se apropie încet de el. A avea un profil frumos, conturat în lumina slabă a unui felinar: fusese frumos și în liceu, deși foarte timid, lucru care nu-l ajutase prea mult în relația cu fetele. Ar fi putut fi un cuceritor dacă ar fi fost mai îndrăzneț. Barba scurtă și îngrijită pe care o purta acum îi venea bine și îi dădea un aer de autoritate, potrivit funcției pe care o avea. Contrar glumelor care se făceau în spațiul public despre polițiști, domnul comisar-șef Bogdan Ionescu era bine făcut, cu o

musculatură zveltă, atent întreținută. La aproape patruzeci de ani arăta chiar mai bine ca la douăzeci, și Ileana știa asta pentru că sub cămașa albă de bumbac îi simțise abdomenul ferm și pectoralii bine definiți atunci când dansaseră. În alte condiții, Ileana ar fi lansat invitația și el ar fi acceptat, iar seara de dans s-ar fi încheiat de mult în camera ei de hotel. Își dorise asta atâta timp! Dar el rămăsese precaut și distant, așa că Ileana se intimidase. Acum, văzându-l așa solitar, în întuneric, își spuse că era un semn pe care nu avea de gând să-l ignore.

— Ce faci aici, singur-singurel? îl întrebă ea, și el se întoarse, tresărind, uimit că ea apăruse așa, parcă din neant.

Fusese atât de cufundat în gândurile lui, încât nu o auzise venind. Era trecut de douăsprezece noaptea și și-ar fi dorit să plece acasă, dar, pe de altă parte, era prima lui noapte singur de când îi murise soția, și ar fi vrut să se plimbe, să se urce în mașină, să conducă până pe deal, la Observator, și să aștepte răsăritul acolo. Să se bucure de acele unice clipe de singurătate.

Bogdan ezită, neștiind ce să răspundă. Plecase din club tocmai ca s-o evite, convins că, dacă ar fi rămas, ar fi făcut o prostie. O privi lung și își dădu seama că era atât de schimbată față de colega de liceu retrasă pe care și-o amintea, încât îl lua prin surprindere de fiecare dată când deschidea gura și spunea ceva cu o sinceritate tăioasă. Spectacolul pe care îl dăduse în după-amiaza aceea în clasă, la revederea cu profesorii, fusese cu siguranță unul de excepție.

*

Ileana urcă scările liceului înjurând în gând demonul care o făcuse să accepte să vină la reuniune. Aterizase cu o seară în urmă și se cazase la un hotel din centrul orașului. Era exclus să stea la mama ei, un loc care nu mai reprezenta acasă pentru ea de foarte mulți ani. În rarele ocazii în care ajungea în oraș, se caza întotdeauna la hotel, își rezolva cât mai repede treburile, apoi zbură spre altă destinație. De douăzeci de ani funcționase foarte bine așa și nu găsisese niciun motiv pentru care ar fi schimbat rutina asta.

Ajunsă la etajul doi, auzi din capătul holului murmur de voci și clinchet de pahare. *Slavă Domnului că au de băut*, își spuse și își făcu curaj să facă primul pas, apoi pe-al doilea, și tot așa, pe holul acela care era și acum la fel de întunecos ca în liceu, într-o clădire veche care fusese spoită doar pe dinafară. Holul era ca și atunci mărginit de lambriuri uzate de lemn, cu portrete de scriitori pe pereți și diplome de onoare ale elevilor meritoși. Nu fusese niciodată locul ei acolo, printre elevii meritoși. Deși în prezent avea nenumărate premii pentru fotografie și apariții în reviste cunoscute, Ileana se simțea, și acum, la fel ca la optsprezece: insignifiantă, mediocră, mică.

Își înăbuși vocea aceea interioară care îi spunea că nu e bună de nimic, afișă un zâmbet de complezență și se apropie de clasa a XII-a F. Pe coridor se afla o masă cu o tavă plină cu pahare de șampanie și pișcoturi aranjate artistic pe o farfurie. În jurul mesei roiau colegele ei, ciocnind paharele și pupându-se în aer, schimbând informații despre cariere, copii și călătorii. Când o văzură se întoarseră spre ea, cu privirile pierdute, de parcă uitaseră cu totul de existența ei.

— Salve, alumni, îi salută ea, cu salutul bine-cunoscut al fostei profesoare de latină, care îi terorizase în toți cei patru ani de liceu.

— Ileana, răspuse pe un ton un pic cam prea surprins Olga, fosta șefă de clasă, actualmente o cunoscută avocată de divorțuri.

Olga arăta impecabil, la fel cum arătase și în liceu. Fiica unor avocați, fusese mereu îmbrăcată la modă, fumătoare înrăită și cea mai citită elevă din clasă. Moștenise de la părinți darul argumentării și își chinuise toți profesorii cu discursurile ei atunci când nu-i convenea ceva. Era adesea răutăcioasă cu colegele, pe care le considera inferioare, și își făcuse din Ileana o țintă frecventă a ironiilor, legându-se de hainele ei, de starea ei materială sau de faptul că părea complet singură pe lume.

— În carne și oase, remarcă sec Ileana, luând un pahar de șampanie și dându-l direct pe gât. Avea nevoie de muniție pentru a le face față bestiilor, așa cum le numise atunci.

— Ce mai faci, Olgața, aduci nefericire oamenilor în continuare?

Spre surprinderea ei, Olga râse. În liceu, Ileana nu i-ar fi dat replica niciodată Olgăi și nu neapărat pentru că îi era teamă de ea, ci pentru că nu avea niciodată o replică potrivită. Împunsăturile Olgăi se bazau pe fapte reale și pe acelea Ileana chiar nu avea cum să le schimbe.

— Măi, măi, ia te uită cine și-a găsit vocea în ultimii douăzeci de ani. Dar nu eu aduc nefericirea, dragă, eu doar o împart. Și am descoperit, după ce am divorțat atâția oameni, că nefericirea e invers proporțională cu suma de bani care îi rămâne unuia sau altuia după divorț. Și tu ce mai faci? Ai dispărut complet după liceu, n-a mai auzit

nimeni nimic de tine. A trebuit să citim pe net că ești faimoasă acum.

Celelalte colege, care priveau și ascultau atent conversația lor, se aplecară ușor în față, de parcă Ileana era pe punctul de a le destăinui un secret important.

— Ei, lasă, că nu auzeți prea multe nici înainte, le spuse Ileana, cu mâna pe al doilea pahar de șampanie.

În timp ce îl ridica la gură să îi golească și acestuia conținutul, îl văzu pe Bogdan. Era în picioare, lângă geam, cu brațele încrucișate, dând absent din cap la ceea ce-i spunea o altă colegă, dar cu privirea fugindu-i mereu afară, de parcă ar fi vrut să evadeze. Ileana îl înțelegea perfect. Venise de doar câteva minute și deja ar fi vrut și ea să fugă.

În timp ce colegile se agitau în jurul ei, adresându-i și alte întrebări și comentând jenate cu privire la relația lor din timpul liceului, Ileana îl țintui cu privirea pe Bogdan, de parcă l-ar fi ademenit să-și întoarcă capul spre ea. În secunda în care acesta o făcu și reuși să-și controleze șocul din privire îi zâmbi scurt în semn de salut. Ileana simți ceva explodând în interiorul ei. O flăcără care i se aprinse în stomac și care îi făcu inima să-i bată mai repede și vintrele să-i pulseze. Le întoarse spațele colegelor ei cu un simplu „mă scuzați“ și se îndreptă spre el.

— Salut, îi spuse ea, încercând să-și controleze starea aceea subită și misterioasă de exaltare. *Ai băut prea mult pe stomacul gol*, o dojeni în minte vocea rațiunii. *Sau nu ți-ai mai tras-o de mult și ar fi cazul să faci ceva în privința asta*, o sfătui vocea instinctului.

— Bună, îi răspunse și el timid, ca și cum ar fi fost același băiețel de paisprezece ani în corpul unui om mare.

Ileana se aplecă să-l sărute pe obraz și zăbovi acolo câteva secunde, cu buzele pe pielea lui caldă, inhalându-i mirosul și bucurându-se de apropiere. Bogdan făcu un pas în spate, jenat, la fel cum făcuse și în liceu, în timpul vizitei la muzeul de artă, când Ileana stătuse umăr la umăr cu el, privind tabloul acela care reprezenta o familie, și se întorsese spre el și el spre ea, și Ileana și-ar fi dorit să se sărute, dar el făcuse același pas în spate, jenat, iar momentul dispăruse.

— Ce plăcere să te revăd, îi spuse ea.

Apoi adăugă, cu un zâmbet larg, aplecându-se ușor spre el și atingându-i brațul cu mâna:

— Și în cazul tău chiar sunt sinceră.

Bogdan râse, stânjenit.

— Chiar mă întrebam dacă ai să vii.

— Uite că am venit. Special pentru tine, completă ea și îi făcu cu ochiul, flirtând.

Vocea instinctului preluase controlul.

— A trecut ceva timp, nu-i așa?

Bogdan lăsă privirea în jos, așa cum făcea adesea când nu știa ce să răspundă. Ileana arăta superb în pantalonii albi și bluza verde-smarald, cu bretele subțiri. Spre deosebire de restul colegelor, care purtau bluze cu mâneci și fuste largi, încercând să ascundă pe ici, pe colo trecerea anilor, Ileana își arăta corpul cu o totală lipsă de sfială. Bogdan remarcă îngozit că nu purta nici sutien, iar sânii mici și fermi se conturau ademenitor pe sub materialul lucios al bluzei. Înghiți în sec și-și reaminti că nu avea voie să observe lucrurile astea. Făcuse o treabă bună până atunci, în toți acei ani, să ignore femeile din jurul său, și nu avea de gând s-o lase pe Ileana să-l scoată din rutină.

În clipa aceea, se apropie de ei Tudor, care se ocupase aproape singur de organizarea evenimentului, având în mână eșarfa imprimată cu data reuniunii și clasa, precum și un buchet de trandafiri. Le dădu eșarfele, iar Ileanei un trandafir roșu.

— Bun-venit, Ileana, știu că a fost un efort pentru tine să vii în țară acum și mă bucur mult că ești aici.

Probabil că și Tudor era sincer. Fusese un coleg cumsecade în liceu, nici răutăcios, nici excesiv de prietenos, dar bine-crescut și amabil cu toată lumea.

— Sper să mă bucur și eu, răspunse Ileana, dar o să mă bucur și mai tare când o să se termine.

Râseră amândoi, iar Tudor se îndepărtă cu eșarfele și cu trandafirii. Ileana atinse petelele catifelate și duse trandafirul la nas. Nu mirosea, era un trandafir de florărie, probabil importat, cu petelele perfecte, fără spini și fără miros. Dar era frumos.

— Știi, spuse ea, e prima floare pe care am primit-o vreodată. Mereu m-am întrebat cum e asta.

Bogdan o privi întrebător, nedumerit.

— Cum te simți, ca femeie, când primești flori. N-am primit niciodată.

Bogdan dădu să spună ceva, dar intuiția îi spuse că Ileana nu dorea compătimire și nici vreo replică standard, rostită doar pentru a umple tăcerea.

— Cum, niciun „îmi pare rău“? îl întrebă ea provocator.

— În ultimii ani, am descoperit că „îmi pare rău“ nu ajută de fapt la nimic, îi răspunse el. E doar ceva ce spun oamenii ca să umple tăcerea, ca să simuleze empatia și apoi să plece înapoi la viețile lor care nu sunt, nici pe de parte, la fel de tragice ca a ta.

Ileana îl privi și își văzu propria tristețe oglindită în ochii lui.

— Am auzit de soția ta. Viața asta e așa o porcărie uneori, nu-i așa? Tot oamenii buni o încasează cel mai des.

Bogdan ridică din umeri.

— Nu știi dacă m-aș considera un om bun, spuse el sec, și Ileana se întrebă dacă părerea proastă pe care o avea despre sine avea vreo legătură cu noaptea aceea de Revelion, cu nouă ani în urmă.

— Păăăăi, lungi ea vocala intenționat, ești, totuși, în slujba cetățeanului.

Zâmbi și ridică paharul de șampanie ca și cum ar fi închinat în cinstea lui și îl bău pe tot. Apoi adăugă, pe același ton glumeț:

— Și cetățeanul ăsta mai dorește un pahar de șampanie.

Bogdan îi luă paharul gol și se îndreptă spre masa cu băuturi de pe hol. Ileana îl tulburase mereu, chiar și în liceu, când vorbea rar, dar spunea niște lucruri profunde, la care te gândeai mult timp după aceea. Și când nu era atât de frumoasă. Sau poate că fusese el prea copil ca să-i vadă frumusețea atunci. Bogdan se blestemă în gând pentru faptul că observase și aproape fu tentat să își umple și el un pahar. Dar se oferise să ducă o parte dintre profesori la restaurant cu mașina și, în plus, nu se mai atinsese de alcool de mulți ani.

Încet-încet, colegii și profesorii se adunară și luară loc, primii în bănci și ultimii pe scaunele așezate în semicerc în fața clasei. În ultima bancă de la geam, aceeași în care își petrecuse cei patru ani de liceu, Ileana era doar pe jumătate atentă la discursurile ținute de profesori și mai apoi la prezentările foștilor elevi, la șirul de realizări cu care se lăudau și la amintirile invocate din